

taks; ei ma falli panko egga wöddid; mur-
retsen küf et seme selge: agga ei aita mo-
tö, ning keif mo waew ilma! Ikka umb-
rohhi wäggise kiutab semekest lämmatada,
ja temma toito, mis temmale Ma seest tar-
wis, warrastada. Käl kitkun kopstad ja
musdan tuhwid; kisiun orrafsegi seest wen-
nekopstad* ja muud suremad rohhud wälja:
agga ommeti ma ei joua keige omma murre
ja kannatusiega neid sutumaks ärrahäw-
witada. — Söbber! polle luggu nenda pah-
ha kui kaebad ehk kui peält näitab ollewad.
Moista esmalt, et mailm ep olle mitte üksi-
pänis inimesse pärrast lodud. On ka weel
mitto tuhhat ellawat loma igga suggu ning
mitme isfitarwidussega Ma peäl ollemas;
need ka lodawad Isjanda peäle et
temma neile nende roga annaks om-
mal aial. Mitto neidsinnatsid ellawad
lome peälegi ni kibbedaste meile tarwis, et

* Neid hütakse maial ka: ukkoanneks, rakwerre,
rohhuks, ning laiataks.

meie ilma nendeta ei woi olla, egga korda
fada, kuida issegi teame; teised meile ka
suurt kasso sadawad; agga sedda ning mis-
sugust surem huif ei teagi; mitmest alles
temma hea ja kasso koggoni leidmatta ja
teadmatta. Agga olgo meile neist kasso
ehk ollematta, ikka tössi on ja töeks jääb:
et kaja teeb lahti ommad helded ja
rohked käed, ja täidab keif, mis
ellab, hea melega! Agga inimesse
uhkus taotab pea sedda Kristusse rõmus-
tawat õppetust unustada: et ei warbla-
negi ei lange mahha ilma Jummal
tahtmatta; ning inimesse ahnus kautab
selle sanna tähhendust melest ärra, mis om-
meti iggapääw palluja suus: et keige mailma
lomade Isja iggawenne heldus keige lih-
hale roga annab, weistele nende
sõmist, ka nori kaarnaile, kes tedda
appi hüüwad ja nälja pärrast
kissendawad.

Teiseks saab inimenne ka mitmest roh-
hust omma kasso, mis temma isse polle